

## [C. J. F. Sven.]

ringssystemet. Det er ejendommeligt, naar der ikke alene er et saa betydeligt Mindretal mod Lovforslaget, men det endvidere er bekendt for Gud og Hvermand, at der i det ene af de Partier, der støtter Regeringen, gør sig, lad mig sige det blidt, megen Tvivl gældende om, hvorvidt det nu er rigtigt at gennemføre disse Bestemmelser, at man saa i en Sommersamling partout skal gennemføre dem. Jeg tvivler om, at det er til Held for Udviklingen af den demokratiske Folkfriheds Linie, som man jo ikke mindst fra Ministeriets Side ønsker skal følges i dette Land, at man saadan følger de gamle romerske Principper: Hvad jeg befaler, det vil jeg ogsaa have gennemført, nu har jeg engang sagt, at saadan og saadan skal det være. Saa lykkes det først at faa Ministeriet med paa det og derefter de to Rege- ringspartier; der tages maaske mere eller mindre kraftige Haandfæstninger og Løfter om, at disse Sager skal gennemføres, og saa er det fuldkommen ligegyldigt, hvad der bliver sagt fra de lovgivende Forsamlings Side. Det er i Virkeligheden Udentings- beslutninger, der har afgjort denne Sag.

**Valdemar Sørensen:** Saaledes som Lovforslaget nu foreligger i det høje Landstings indsnævrende Affattelse, kan mit Parti stemme for det, dog ikke uden visse Betænkeligheder. Naar det nu i § 29 hedder, at der skal foreligge særegne Omstændigheder og ganske særlige Hensyn for at imødekomme Kravet om Udelukkelse af Offentligheden, og naar det i § 758 hedder, at der skal være øjensynlig Fare for, at Øjemedet med en Ransagning vilde forspildes, saa har vi Ret til heri at lægge den Opfattelse, at det drejer sig om rene Undtagelsestilfælde i de retslige Forhandlinger. Noget lignende gælder den ændrede Affattelse af § 1017 a. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven Ret i, at det er de Radikales manglende Talefærdighed, der er Skyld i, at man ikke har gjort Indtryk paa den højtærede Justitsminister. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, mener vi, at alt taget i Betragtning, under Hensyn til de særlige Forhold i Tiden, der har været bestemmende for den højtærede Justitsministers Fremsettelse af Lovforslaget, maa man tage de Ændringer, der her foreslaas i Retsplejeloven.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard's Bemærkninger om den Maade, hvorpaa denne Sag er behandlet her paa Rigsdagen og i Offentligheden, maa jeg have Lov til at udtale, at jeg for mit Vedkom-

mende saa langt fra ser nogen Ulykke i, at der, naar der er Tale om Ændringer i en saa vigtig Lovgivning som denne, paa Punkter af saa stor Vigtighed for Befolkningens Retssikkerhed, gør sig forskellige Opfattelser gældende og rejser sig Kritik. Hele den Maade, hvorpaa vi ser paa Retsplejesystemet, gør dette til en Naturnødvendighed i en demokratisk styret Stat. De Forhold, vi her beskæftiger os med, giver enhver af os en Pligt til, netop naar der er Tale om Ændringer af Bestemmelserne, at sige til og fra i rette Tid; jeg synes ikke, der kan gaa noget Skaar af nogen af os, hverken langt oppe eller langt nede paa den Stige af Personer, der har Adgang til at beskæftige sig direkte med Sagen, fordi en saadan Kritik og offentlig Omtale foregaar. Vi erkender for vort Vedkommende, at Kriteriet for vor Stilling til Sagen har været det naturlige, at den Retssikkerhed, som Grundloven giver Befolkningen her i Landet, er saa vigtig, at naar der er Tale om, hvad der virkelig er Tale om her, paa visse afgørende Punkter at give en større Indflydelse til den politimæssige Undersøgelse, maa disse Ting afvejes saadan over for hinanden, at der, hvor der efter vor Opfattelse skæres for langt ind i Befolkningens Rettigheder, bliver det Politiet, som kommer til at bøje sig. Vi synes, at den Form, Lovforslaget nu har faaet, er en Form, som vi ogsaa med denne Betragtning for Øje kan gaa med til, og af den Grund stemmer vi for Lovforslaget her i det høje Folketing.

**Svend E. Johansen:** Justitsministeren indtager jo en ganske særegen Stilling her i Landet, derigennem at han har udnævnt sig selv, baade i Teori og Praxis, til at være Demokratiets sandeste og eneste Værner. Alle de Lovforslag, vi har haft den Glæde at faa fra Justitsministeriets Side, har kun betydet den ene Ting, selv om de har medført Ændringer i vore almindelige Frihedsgoder, at det skulde styrke Demokratiet og værne det mod modbydelige Snigløb fra anderledes tænkende. Den samme Begrundelse gælder sikkert ogsaa det Lovforslag, vi behandler i Dag, og det er jo al Ære værd, at Landets Justitsminister tager sig den Opgave paa at forsøge at løse den med den Energi, der nu engang er ham egen. Men jeg synes, der er noget inkonsekvent i, at samtidig med at Justitsministeren staar som Demokratiets sande Værner, tilføjer han en af Demokratiets Grundpiller, nemlig det parlamentariske Liv, et saadant Stød mod dets Anseelse, som Tilfældet er, idet han nu i Dag stiller Folketinget over for at